

Ελένη Βασιλείου

ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Η πολυτέλεια του μεγάλου σαλονιού του σπιτιού της κ. Αλίκης μαρτυρούσε τον πλούτο και την μεγάλη οικονομική άνεση. Η χλιδή συνταιριασμένη με το γούστο της οικοδέσποινας άφηναν ένα αίσθημα θαυμασμού σε όποιον τις μέρες αυτές επισκέπτονταν την οικογένεια του κ. Λόντου. Μα η κ. Αλίκη σήμερα δεν είχε μάτια να δει το σαλόνι της, ούτε καρδιά για να χαρεί ό,τι με μεράκι και έξοδα τόσο όμορφα είχε στολίσει.

Για ποιούς το στόλισε; για ποιόν έκανε το σπίτι της όμορφο ώστε όλοι να το θαυμάζουν και να το ζηλεύουν;

- Μαμά, της είπε το πρωί ο γιος της, μόλις κλείσουν τα σχολεία για τα Χριστούγεννα θα φύγουμε με την παρέα μου για κάποιο χιονοδρομικό κέντρο.

- Ας κάνουμε, παιδί μου, πρώτα όλοι μαζί Χριστούγεννα και φεύγεις μετά, του είπε μαλακά η Αλίκη.

- Γιατί μήπως εκεί που θα πάμε δεν θα έχει Χριστουγεννιάτικα φαγητά η μήπως δεν θα στόλισαν τα σαλέ με Χριστουγεννιάτικα στολίδια; Άσε με ρε μαμά και συ, εκτός, τόνισε μια μια τις λέξεις ο Δημήτρης, αν εννοείς ότι θα πάμε όλοι μαζί στην εκκλησία, όπως τότε που ζούσε η γιαγιά η Θοδώρα.

Δεν απάντησε η κ. Αλίκη στο ερώτημα του γιου της, μα όλη τη μέρα δεν έπαψε να το σκέφτεται. Η κουβέντα που της είπε ο Δημήτρης την αναστάτωσε. Κάτι παρόμοιο της είπε και η Γιάννα η κόρη της τις προάλλες.

- Όταν ζούσε η γιαγιά η Θοδώρα, όλα στο σπίτι μας ήταν διαφορετικά, πιο ζεστά, πιο όμορφα, της είπε.

Γύρισε η Αλίκη και κοίταξε τη θέση που ήταν άλλοτε το καντήλι και το εικονοστάσι. Όσο ήταν η μάνα της στη ζωή εκείνο ήταν ακοίμητο. Ποιός τολμούσε να πει πως ήταν αταίριαστο σ' ένα τόσο χλιδατό σαλόνι; Η

γριά ήταν σίγουρη πως εκείνη η γωνιά ήταν η ομορφότερη και η αλήθεια είναι πως κανείς δεν ήθελε να στενοχωρέσει τη γιαγιά. Μα σαν έφυγε, υπέκυψε στις πιέσεις των φίλων. Όχι, δεν ταίριαζε εκεί. Ο Θεός είναι προσωπική υπόθεση του καθενός. Σ' ένα σαλόνι που δέχεται κόσμο και κοσμάκη μιας υψηλής κοινωνίας δεν ταίριαζε εικονοστάσι και καντήλι. Και μαζί μ' αυτό έδιωξε η κ. Αλίκη και τον ίδιο το Θεό. Τρία χρόνια αφότου έφυγε η γιαγιά η κ. Αλίκη άρχισε να προβληματίζεται, άρχισε ν' ανησυχεί. Κάτι δεν πήγαινε καλά σ' αυτό το πλούσιο σπίτι. Όσο κι αν πάσχιζε να το κάνει όμορφο και θελκτικό για τα δύο παιδιά της, εκείνα έδειχναν πως τίποτε δεν τα τραβούσε μέσα σ' αυτό.

Κάθισε και άρχισε να λογαριάζει η κ. Αλίκη. Πόσους και ποιους θα καλούσε στο Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν; Έγραψε ονόματα, ονόματα τόσα πολλά που γέμισε η σελίδα, γέμισε ολόκληρο το τεράστιο σαλόνι. Για μια στιγμή ξέχασε ανησυχίες και προβληματισμούς και αφέθηκε στην ευδαιμονία της φαντασίας.

- Ωραίο το σπίτι σου, καλή μου, θα της έλεγε η μια.

- Τι γούστο! Θα της έλεγε η άλλη.

Έμεινε για πολλή ώρα βυθισμένη στις σκέψεις της ως τη στιγμή που η φωνή της κόρης της την έφερε στην πραγματικότητα.

- Μαμά, μου επιτρέπεις να πάω να κάνω Χριστούγεννα στη θεία Ελένη στο χωριό;

- Στο χωριό; ρώτησε ξαφνιασμένη η κ. Αλίκη.

- Μα, μα εδώ θα έχουμε ρεβεγιόν, εδώ θα έχουμε τόσο κόσμο, της είπε δείχνοντάς της την λίστα με τα ονόματα.

-Μαμά θέλω να κάνω Χριστούγεννα κι όχι ρεβεγιόν, το καταλαβαίνεις; Η νεαρή κοπέλα κοίταξε με οίκτο τη μάνα της που την κοιτούσε σαστισμένη.

- Μαμά, δεν μας λείπει το φαγητό και το ποτό, δεν μας λείπει το ξενύχτι και η διασκέδαση. Η γιαγιά μας λείπει, μητέρα, η γιαγιά κι ο Θεός της.

- Η γιαγιά κι ο Θεός της; επανέλαβε γεμάτη απορία η κ. Αλίκη.

- Εσένα, μαμά, δε σου λείπει;

- Πώς δε μου λείπει! όμως...

- Όμως δεν κάνεις τίποτε για να ξαναγυρίσει.

- Ποιός η γιαγιά; μπα σε καλό σου, παιδάκι μου, τι σ' έπιασε σήμερα, έκανε τάχα γελώντας η κ. Αλίκη.

- Ο Θεός, μητέρα, ο Θεός της γιαγιάς!

Κοίταξε την κόρη της σαν χαμένη η κ. Αλίκη.

- Ίσως, ίσως έχεις δίκιο είπε ταπεινά και δεν ξαναμίλησε ως το βράδυ που γύρισε στο σπίτι ο άνδρας της.

- Χρήστο, μπορείς να βάλεις αυτό το μεγάλο καρφί σ' εκείνη τη γωνία; του είπε με μάτια χαμηλωμένα.

- Πού; εκεί που ήταν το καντήλι, είπε κι ένιωσε στο στήθος της να λευτερώνεται.

Σαν γύρισαν τα δύο παιδιά αργά τη νύχτα το σαλόνι ήταν άδειο και οι γονείς τους είχαν ήδη αποσυρθεί στο δωμάτιο τους. Πρώτος είδε το αναμμένο καντήλι ο Δημήτρης και χωρίς να το καταλάβει του ξέφυγε μια θριαμβευτική κραυγή.

- Γιές!

- Τι έπαθες; τον ρώτησε ξαφνιασμένη η αδελφή του.

- Κοίτα, της είπε δείχνοντάς της το εικονοστάσι με το αναμμένο καντήλι.

Αγκάλιασε τον αδελφό της συγκινημένη η Γιάννα και πήγαν μαζί κάτω από το καντήλι. Έκαναν ευλαβικά το σταυρό τους και ύστερα κοιτάχτηκαν χαρούμενοι. Μπροστά της στο μεγάλο τραπέζι του σαλονιού ήταν αφημένο το χαρτί με τα ονόματά των καλεσμένων για το ρεβεγιόν. Ένα μεγάλο Χ τα διέγραφε όλα και από κάτω ήταν γραμμένα τέσσερα ονόματα, Αλίκη, Χρήστος Γιάννα και Δημήτρης. Θα γιορτάσουμε οικογενειακά.

Τα παιδιά κοίταξαν μια το χαρτί και μια το καντήλι. Επιτέλους επέστρεψε ο Θεός. Ήταν πια και οι δύο σίγουροι πως μόνο στο σπίτι τους θα γιόρταζαν Χριστούγεννα και δεν είχαν όρεξη να πάνε πουθενά, μα

πουθενά παρά μόνο το πρωί στην Εκκλησία.

- Θα το ανάβω μια μέρα εγώ και μια εσύ, του είπε χαρούμενα η Γιάννα.
- Θα το ανάβω κάθε μέρα εγώ, είπε γλυκά η Αλίκη που στάθηκε αθόρυβα πίσω της, είναι δικό μου χρέος.

- Σαν τη γιαγιά τη Θοδώρα, είπε ο Δημήτρης.

- Σαν τη γιαγιά τη Θοδώρα επανέλαβε συγκινημένη η κ. Αλίκη και έκλεισε τα δύο παιδιά της στην αγκαλιά της. Κι ήταν τόσο ζεστή εκείνη η αγκαλιά, όσο και η φλόγα που έκαιγε στο καντηλάκι, όσο και τα χνώτα που ζέσταιναν τον νεογέννητο Χριστό, όσο και η αγκαλιά της Παναγίας που τον κρατούσε. Ποιός είπε πως δεν ήρθαν ακόμα τα Χριστούγεννα;